

Prædiken til Midfaste

Joh. 6, 24-37

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Da skaren nu så, at Jesus ikke var der og hans disciple heller ikke, gik de om bord i bådene og kom til Kapernaum og ledte efter Jesus. Og da de fandt ham på den anden side af søen, sagde de til ham: »Rabbi, hvornår er du kommet hertil?« Jesus svarede dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: I leder ikke efter mig, fordi I fik tegn at se, men fordi I fik brød at spise og blev mætte. Arbejd ikke for den mad, som forgår, men for den mad, som består til evigt liv, den som Menneskesønnen vil give jer; for ham har Faderen, Gud selv, sat sit segl på.« Så sagde de til ham: »Hvad skal vi gøre, for at vi kan gøre Guds gerninger?« Jesus svarede dem: »Guds gerning er den, at I tror på ham, han har udsendt.« Da sagde de til ham: »Hvilket tegn gør du, så vi kan se det og tro dig? Hvad kan du gøre? Vore fædre spiste manna i ørkenen, som der står skrevet: »Brød fra himlen gav han dem at spise.« Jesus sagde så til dem: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Moses gav jer ikke brødet fra himlen, men min fader giver jer brødet fra himlen, det sande brød. For Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden.« De sagde til ham: »Herre, giv os altid det brød!« Jesus sagde til dem: »Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste. [Men som jeg

har sagt til jer: I har set mig, og I tror ikke. Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig, og den, der kommer til mig, vil jeg aldrig vise bort.«]
Johannesevangeliet 6,24-35[36-37]

Der er bare ikke noget så irriterende som en flue, der pisiker rundt i ens soveværelse, når man forsøger at falde i søvn. Og hver gang man tænder lyset, er den så at sige musestille. Andre gange kunne man godt tænke sig selv at være en flue ... en flue på væggen. Tænk bare at kunne sidde der måske på en lampeskærm og i al diskretion kunne høre om alt det, andre tænker om én og om verden. Jo, der er noget med fluer, de forstyrrer os, vækker os, men de får os også til at se ting på en ny måde.

Storm P. har lavet mange små tegninger, som han netop kaldte for fluer. Der er en, der ser sådan her ud. Det er tegningen af en mand, der utilfreds med armene over kors siger således: ”Verden er blevet så lille, at det ikke mere er interessant at være verdensberømt”. Og så er der denne lille flue. En velnæret bedsteborger sidder i sin lænestol fordybet i fortællingen om Robinson Crusoe, sømanden der var strandet på en øde ø. Og manden siger ved sig selv: ”Næh, Robinson Crusoe var sandelig ikke at beklage, han havde jo alt det, vi andre mangler”. Hvis vi spejler os lidt i disse fluer, kan vi godt nikke genkendende til det, vi ser. Verden er blevet så lille, at det ikke mere er interessant at være verdensberømt. Jo, vores verden er blevet lille, og ikke kun fordi internettet har gjort kommunikationsvejene kortere og hurtigere. Måske er verden også blevet mindre, fordi vi har glemt at tænke stort om den. Måske har vi glemt at ”den Guds klarsyn falder på, ser det store i det små” (Piet Hein). Og så sidder man måske der i sin glemsomhed og føler sig klemt af verden, og så længes man; længes som

den velnærede borger i sin lænestol, som sukkede: ”Næh, Robinson Crusoe var sandelig ikke at beklage, han havde jo alt det, vi andre mangler”. Jamen, hvad er det, vi til tider føler, vi mangler, og hvordan kan det være, at denne dybe længsel efter noget mere og noget andet pludselig opstår i os?

Grundtvig siger et sted, at mennesket er et eksperiment af støv og ånd. Det er netop ånden i os, der giver sig og strækker sig og forsøger at række ud efter en føde, som er mere end dagligdagens fast food, mere end livets kikkertsyn, mere end den misforståede selvfølgelighed. Ånden i os prøver at vække os; det er da fantastisk, at du er i live, at du kan se, høre og tale, at der er mennesker, der holder ud med dig og holder dig ud, fordi de holder af dig. Ånden strækker sig i dig og mig ... også i dag ... og den rækker ud efter livets ”mere end”, den rækker ud efter det, vi længes efter, det, der kan løfte vores liv op i en højere dimension. Den rækker så at sige ud efter en anden flue. En flue af himmelsk dimension, som også forstyrrer os, når vi sander til i selvtilstrækkelighed eller mismod. For heldigvis findes der en anden flue end den i soveværelset og Storm P’s finurlige tegninger.

Jesus er også vores flue. Gennem alle hans lignelser og ord vendes og drejes vi, så vi bliver sat ind i den rette sammenhæng. En sammenhæng med Gud og med hinanden. I dag møder vi Jesus umiddelbart efter, at han har bespist tusinder af mennesker med fem brød og to fisk. Og folk omkring ham er begejstrede. Det ville vi vel også være. Man kan næsten høre dem råbe, og os selv råbe: ”Bliv ved med det, Jesus, så tror vi virkelig

på dig”. Men så summer den forstyrrende flue omkring os og siger: Det handler ikke om tegn og mirakler, men om tro. Det handler ikke om at skulle se det, for at tro det, men om at tro det, for at kunne se det. Tro på at Jesus er livets brød. Tro på at ordene fra ham er så lyslevende, at de springer ud af Bibelen for at blive surdejen i dit og mit liv.

Når Jesus siger, at han er livets brød, så betyder det, at han vil være vores livs surdej; substansen i vores tilværelse, der holder sammen på hele vores liv. En surdej, der formår at gennemtrænge vore tanker, handlinger og retning med ord som tilgiv, vær barmhjertig, forson jer. En surdej, der består af Jesu livsoverskud og opstandelseskrafter. At leve af Jesu ord kan vække os fra død til liv; både når vi føler os levende døde, men også den dag, vores hjerte holder op med at slå.

Og selvfølgelig sker det, at vi i livets overhalingbane en gang imellem prioriterer forkert med hensyn til den åndelige føde, som den velbjærgede borger, der sukede efter et liv som Robinson Crusoe. Eller som denne lille historie om det meget travle forældrepar, som i døgn drift levede fastklistreret til computer, mobil og iPad. I en fem-minutters frokostpause i deres travle arbejdsliv aftalte de at mødes i den nærliggende legetøjsbutik for at finde en fødselsdagsgave til deres lille datter. Til ekspedienten sagde de nogenlunde sådan her: ”Vi er på jagt efter en gave til vores datter, som bliver 6 år. Vi ved ikke rigtig hvad, hun skal have, men det skal være noget, der kan glæde den lille, holde hende beskæftiget og holde hende med sel-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
Egevej 4
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

skab”. Ekspedienten kiggede på forældrene, smilede lige så stille og svarede så lidt frækt men direkte: ”Beklager meget, men forældre har vi ikke på lager!”

Men selv i disse øjeblikke, hvor vi har glemt det væsentlige i travlhed eller mismod, ligger alt vort håb. For vores ånd bliver ved med at strække sig efter det sande, livets brød. Der er altid håb – som Michael Falch synger det i en sang: ”Aldrig har jeg været så svag, og aldrig har Gud virket så nær”. Sådan gennemtrænger livets brød alle vore menneskelige vilkår, vores liv og vores død. For som Jesus siger, når han om lidt rækker os livets brød til nadver: ”Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste”, for livets brød er fyldt til bristepunktet af syndernes forladelse og nye livsmuligheder. Amen

Fritze Henriette Steiner-Johnsen

Værløse og Hareskov

Salmer:

749, 750 1-3, 750 4-5, 662, 321 6-7, 31